

“Queda't amb nosaltres” (Lc. 24, 29)

Sóc com un d'ells.
 Capcots i ensopits camí enllà,
 destí buit de sentit,
 passos feixucs cap a Emmaús,
 sense esma, decebuts,
 envaïts pel desencís i la perplexitat.
 No entenc res, res de res.
“Ell havia d'alliberar el poble” (cf. Lc. 24, 21)
 i tot s'ha acabat en una creu.
 L'horitzó que albiràvem lluminós vora seu
 ara és fosca nuvolada i negra nit.

On ets Jesús?
 Ens aclaparen incomprendions,
 divisió i oblit, angoixa i tristesa,
 engany i guerra: tanta injustícia!
 Aquesta trencadissa d'il·lusions juvenívoles
 reduïdes a futurs incerts i terra erma.
 No entenc res, res de res.
 Tanmateix... una llumeta tremolosa,
 un bri d'esperança misteriosa
 sembla no voler morir amb Tu.

Tal volta **“els nostres ulls són
 incapaços de reconèixer-te?”** (cf. Lc. 24, 16)

Faig memòria; ens digueres:
**“No he vingut a anul·lar la llei i els profetes,
 sinó a dur-los a la plenitud”** (cf. Mt. 5, 17).
 Profetes? Sí, sí;
 antigues profecies esdevenen actuals:
**“no trencarà la canya esquerdada,
 ni apagarà el ble que vacil·la”** (Is. 42, 3)

Cert... sóc jo, som nosaltres:
**“feixucs d'enteniment i de cor
 per a creure el que havien anunciat
 els profetes!”** (Lc. 24, 25).
 No entenem res, res de res... o potser sí.

Germanes, germans:
 som bles vacil·lants,
 ens esquerdem fàcilment
 pels embats de la vida;
 ens fem mal, sovint sens voler-ho,
 tan sols per la fragilitat
 de nostra humana condició.

Tanmateix...

“Ell guareix les nostres ferides” (Is. 53, 5)
 amb els esquitxos de sa sang;
 a la creu ens dóna Vida
 i, amb la mort, el seu perdó:
“rostre de la misericòrdia del Pare” (MV 1),
 el Déu de les noves oportunitats,
 vivent i ressuscitat el tercer dia.

Ell esdevé nostra Pau i Alegria
 i **“els nostres cors s'abrusen”** (cf. Lc. 24, 32)
 en sentir-lo present enmig nostre,
 nítid espill d'estimació sens límits.

“Queda't amb nosaltres” (Lc. 24, 29) i
 alleugereix nostres passes
 vers horitzons de comunió fraterna;
 enrobusteix nostres genolls afeblits
 per a mantenir-nos dempeus tothora;
 allarga nostres braços
 per abraçar els famolencs d'afecte;
 obre nostres mans
 per a fer-les generoses en servir;
 renova nostres cors
 per a no deixar ningú als marges;
 omple nostre esperit d'estimació
 per acompanyar-nos amb tendresa.

El ble vacil·lant no s'ha apagat;
 amb la fe compartida,
 miracle de sa presència ressuscitada,
 esdevé torxa encesa, foguera i escalf:
“és eterna la seva misericòrdia” (Salm 117, 1).

**“Queda't amb nosaltres
 quan el dia ja declina”** (cf. Lc. 24, 29)
 ensems, des de l'albada de cada jorn.
 Queda't amb nosaltres,
“obre els nostres ulls” (cf. Lc. 24, 31)
 per a reconèixer-te vivent
 en els rostres dels germans,
 presències del gest creador
 del Senyor de la Vida
 del **“Pare de les misericòrdies”** (TCI. 2),
 del Déu de les oportunitats
 que fa noves totes les coses
“perquè realment ha ressuscitat” (Lc. 24, 34)
 el seu Fill, el Crist. Al·leluia!